

Yağmur Mademki Damgasını Vurmuştu Güne Ve Ömre

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 30 Kasım 2023

Münferit bir düş idi içine düşülesi aşkın, müteredit yüreğime eşlik ettiği.
Sözcükler kasvetimi dağıtan aşkın inhisarında yaşamanın da tüm meali ve farkındalık yüklendiğim:
Eh, farkı olmalıydı insanın en başta insanlığının hele ki güneş her gün doğup da batmadan evvel tüm ışıltısı parlaklığı ile umut aşılarken insan.
Yerin göğün tek Sahibi nasıl ki aşk idi yaratılış sebebimiz ve bizler...
Bizler kıtalar aşık yetmedi...
Bent olup da sevgi, ruhlarımız nice t/aşkına mahal verdi.
Surdan kaleler serildiğimiz...
Sırlarımız şiirlerde beyan ettiğimiz:
Hele ki yok muydu aşkın ve aşkla büyüyen kalemin verdiği muhtıra o emir kipi:
Yadı dünün yâri de ömrün.
Kanayan coğrafyalarda kim varsa kardeşimiz idi kandiğimiz kadar hayata kana kana içtiğimiz en başta sevgi ve umut ve işte inancın bakiyesi serili olduğumuz o ufuk.
Kat izimizle kat ettik yolları:
Niyet ettik nasibe şükrettik.
Ütüsüz idi duygularımız ve üzengisi hayatın bazen üzünç dolu bazen veryansın edip af dilediğimiz Mevla'dan gelen her şey kabulümüzü de başımız gözümüz üstüne.
Serencamı ömrün bazen bir asır sadece bir sekanta denk düşerken...
Basireti b/ağlansa ne idi ki mutluluğun ne de olsa kalplerimiz hüzünlüydü ve Allah vergisi bahşedilen her duygu.

Münafık gölgeler vardı bucağımızda ama def ettik.

Defnedilen düne razı yâdın da tecellisi iken vuku bulan her teselli ve tevafuluk yüklü ömrün içgüdüsü adeta bir servetti varsın olsun yalnızlıkla hemhal olalım yeter ki sevdalandığımız kadar hayata içimizdeki hazineyi koruyalım.

Yağmur güne damgasını vurmuşken.

Dermanı Allah'ta saklı mademki dertli kalbin ve isini sisini yok sayıp da engebeler aştığımız ve İlahi Aşkın bucağında yamacında aciz varlıklarımız ile Huda'ya sığındığımız tek gerçektir.

Yağmur aslında tüm ömre vurdu damgasını kurak çöllerde bile yeşerdik ve nemli gözlerimizle aşkla yaşadık.

Göğün dinmeyen temposu.

Yerin çağırın sesi.

İki âlemin de varlığı...

Aşkın harında.

Sözcüklerse bir hare.

Yalnızlığın bahtında kırılan tahtımız ne de olsa ailemiz tahtımızı yapsa da bahtımızda olan bitenden kader sorumluydu madem ve kederi dahi kabullendik.

Kaynakçamız iman gücü.

Kardığımız önümüz sevgi övgü dolu.

Raks eden kalem ise rotamız güzergâhımız...

Şiir olduk ç/ağladık.

Masal olduk kendimize inandık ve okuduklarımıza ve hep sevdik.

Bir ritüelden de öte iken şiirler ve haznemizde saklı bir hazine babında.

Göç mevsiminde uçuşan duygular ve kıblemizin bizi çağırın yankısı.

Sevdik seveli yazdık.

Yazdık yazalı sevdik.

Alametifarıkası duyguların ve albenisi hayatın yeri geldi ki çöktük dizlerimizin üstüne şiir olduk çöktük dizelerimizin üstüne ama kalkmayı da bildik ve başımız hep dik idi.

Dilemmasında umudun.

Pekişen hasretin ve ufkun ç/ağrısı.

Hamt ettik.

Sabrettik.

Şükrettik.

Rengim bir çiy tanesinde saklı beyazın ve saflığın masumiyetinden doğan gün gibi güneş gibi hırpani ruhumun değil aşkla umudun yerleşkesinde saklıdır mihrabım ve kale' m ve kıblem ve tutuşan kalemim ile hasbihal ettiğimden de öte: ötesiz bir yolculuktur ruhumun sarmalında salınan kayıklar misali su alsa da kayığım sağdıcım küreğim iken kalem ile monte ettiğim yüreğim her kırığında kırılğan çeperinde yalnızlığın varsa yoksa aşka ve şiire meylettiğim kadarım.

Muhatabımdır kâinat.

Muradımsa saklı Allah katında.

Basan basanıdır madem: baskına uğradığı kadar yüreğim işte kalem ile küredığım bir coğrafya ve atlastan yorganım yontusu ve yankısı ve tortusu dibe çöken hüznü yanımın kalem ile şiirle dansı. Ruhumuzun dalgalarında yeri geldi battık yeri geldi en tepeye konduk. Rengimiz beyazdı en çok vatanımızı bayrağımızı sevdik kırmızı beyazın aşkında yâd ettik şüheda maziyi ve andık vatani uğruna şehit düşen kahramanlarımızı.

Yağmalansa da duygular yağmur olup yağdık:
Mademki yağmurdu ömre damgasını vuran.
Teselli bildik rahmeti.
Tecelli eden kaderi kederi ta içimize çektik:
Çünkü bizler şairdik ve şiire sevdalı.
Bizler aşk körü idik.
Kordan heceler.
Közünde umudun.
Yeşeren ümitler ve hayaller...
Nasıl ki:
Allah var gam yok...
Gamlı notaların esintisinde o sol anahtarının da eşliğinde solumuzda saklı tuttuk illa ki:
Aşk ve şiiri ve hüznü ve hasreti.
Yağdık doya doya.
Yine de yağmura doyamadık ne de olsa tüm kirler yağmurla umutla sevgiyle aktı ve temize çıktı ruhlar temyize giden bir dava gibi bizler aslında yeri geldi kendimize yenildik yine de pes etmedik ve bulduk doğru yolu...
Yağmur mademki damgasını vurmuştu güne ve ömre...